

— Днешната ѝ работа е много тежка, — мислѣше той, задушванъ отъ сѣверния вѣтръ, който бодѣше лицето му съ тънки ледени игли. Въ гората бѣше малко по тихо. Тамъ бурята бѣснѣше по силно само по върховетѣ на дърветата, които скърцаха и трѣскаха отъ нейния напоръ. Той вървѣше, безъ самъ да знае кждѣ, и се намѣри на пѣтя за Бокеддорфъ.

— Чини ми се, че отивамъ да я посрѣщна, — изруга той себе си и съ яденъ смѣхъ възви въ глестата гора.

— Чудно е, — мислѣше той, — какъ едно такова низко създаване, при постояненъ съвмѣстенъ животъ, може да заеме мѣсто въ мислитѣ на единъ сериозенъ и никакъ не лекомисленъ човѣкъ. — Нему му се виждаше почти странно да се признае прѣдъ себе си, че тя отъ день на день му става все по-близка, и че много работи, които по-рано биха прѣдизвикали въ него ужасъ и отвращение къмъ нея, сега му се виждаха обясними, простителни и почти велики.

Безъ съмнѣние, съприкосновението съ нея дѣйствуваше върху него злѣ. Тя го дърпаше на долъ, въ тинята на своето собствено недостойно сжществуване.

Необходимо бѣше да се бори съ това зло. Прѣди всичко трѣбва да я отстрани отъ себе си и пакъ да я постави на мѣстото на слугинята. Коледа прѣдставлява удобенъ прѣдлогъ, богато и щедро да я възнагради за всичко, и съ това веднѣжъ за винаги да очисти дълга си къмъ нея. Съ единъ махъ на перото той искаше да обезпечи нейното бъдеще и, заедно съ това, да си откупи правото да гледа на нея като на своя робиня, нѣщо, което тя и въ сжщностъ бѣше.

Днесъ, за послѣденъ пѣтъ, тѣ ще прѣкарать вечерята заедно. Нему му трѣбва още нѣщо да изкопчи отъ нея, защото, щомъ почна да я разпитва, трѣбва вече да узнае всичко за оние двѣ страшни ноци, които стоеха изправени